

DE MOEIAL

Jaargang 2
2 mei 1985

V.U. Peter de Koning
adres: Jozef Voetlaan 30, 2100 Deurne.
redactie: Gebouw Y', Pleinlaan 2, 1050 BXL.

Abonneementen: 150 fr. of 500 fr. op rek. nr. 001-1386975-46
met vermelding naam en adres

Rektor wil beter voorbereide akties

INHOUD

Pag.1: Op de frontpagina stort rektor Steenhout zijn hart uit over de gebrekkige organisatie bij de rakettenakties.
Pag.2: brengt nieuws over het zwembad. Waar het zal komen en wanneer het er komt

Op dezelfde bladzijde ook een artikel over het statuut van de gewetensbezwaarden
Pag.3: De rektor vertelt verder.

Wat gebeurt er in Gent: unief(v)erseel.

Je kan er ook lezen hoe de politie jacht maakt op enkele anti-paapsen.

Pag.4 en 5: worden helemaal in beslag genomen door Johan Verminnen. Niet te missen.

Pag.6: een kleine kultuurkrant en de akties in Florennes.

Pag.7: daar gaat de Moeial ondergronds en staat er een verslag van de Sociale Raad.

Pag.8: doet de deur dicht.

Donderdag 28 maart werd op de VUB gestaakt tegen de raketten. Een honderdtal aktievoerders hadden de gebouwen B en C afgesloten met kettingen en prikkeldraad. Dat was niet naar de zin van rektor Steenhout, die herhaalde pogingen ondernam om de kettingen door te knippen en de toegang vrij te maken. Het kwam zelfs tot een handgemeen tussen de rektor en een aktievoerder.

Rektor Steenhout is gekalmeerd. "Ik neem jullie dat artikel uit het vorige nummer zeker niet kwalijk," zegt hij. "Ik vind dat de studenten ruimte moeten hebben om kritiek te uiten, ze moeten hun mening kwijt kunnen geraken. Er heeft tot nu toe wel niet veel positiefs over mij ingestaan, maar kom."

DM: Waarom heeft u geprobeerd het piket te doorbreken?

Steenhaut: "Ik heb niet geprobeerd het piket te doorbreken! Maar ik heb mijn twijfels over een staking die er in bestaat dat vijftig studenten zich opsluiten in een gebouw. Akties moeten bijdragen tot een grotere bewustwording rond de problematiek. Door zich op te sluiten, en dus niet te willen communiceren, draag men daartoe niet bij."

DM: Hoe is u trouwens binnengeraakt?

Steenhaut: "Ik ben binnengeraakt langs een deur die niet afgesloten was."

DM: Waarom heeft u de lessen niet willen schorsen op donderdag 28 maart?

Steenhaut: "Waarom heeft men geen staking georganiseerd op woensdag, zoals op de andere universiteiten? Een afvaardiging van het stakingscomité heeft me gezegd dat enkele van hun mensen toen examens hadden. Er kan geen twijfel over bestaan dat de VUB tegen de raketten is, maar ik denk niet dat men de publieke opinie kan beïnvloeden door de lessen te schorsen."

DM: Heeft het volgens u wel zin om akties te voeren op de VUB?

Steenhaut: "Zeker. Dat heeft zeer veel zin. Ik heb trouwens absoluut niets tegen een staking. Iedereen heeft recht op staken. Maar zulke akties moeten grondig worden voorbereid en de studentengemeenschap moet voldoende geïnformeerd worden. Het is amateuristisch om op dinsdag te besluiten tot staking over te gaan op donderdag. Twee dagen is onvoldoende om die aktie voor te bereiden. 80% van de studenten was gewoon niet op de hoogte van de staking."

ONTOELAATBAAR

Steenhaut: "Ik ben helemaal niet tegen akties. Maar de studenten moeten die akties in een redelijk kader leren plaatsen. Het is duidelijk dat wij tegen de raketten zijn

en dat de VUB moet bijdragen tot de bewustwording van de publieke opinie. Het is de taak van de aktievoerders om methoden te vinden die de publieke opinie kunnen beïnvloeden. Nu heeft men zich gewoon opgesloten."

"In een krant stond dat 150 studenten de

gebouwen hadden afgesloten. Wel, ik heb daar met de beste wil van de wereld geen 100 studenten kunnen bekennen. Het is ontoelaatbaar dat (Steenhaut kijkt naar het plafond en maakt een korte berekening, pdk) 0,2% van de studentenbevolking zich aanma-

Vervolg op blz. 3

Verminnen exclusief

De grote titel "Verminnen" was 14 dagen geleden even onomstootbaar als onduidelijk. De tikfouten waren ook niet uit de lucht. De prijs van De Grote Tipp-ex kan nu wel de deur uit: natuurlijk zit er in Brussels by Night geen "tropische" onderton, wél de bedoelde "tragische". U kan dus weer rustig slapen. Om alles goed te maken, een volledige rekonstruktie. De kritiek is goed geconserveerd en nog steeds geldig, dus daarvoor moet u De Moeial nr. 13 maar weet daarvoor moet u De Moeial nr. 13 maar eens op naslaan.

Het eksklusieve interview met Johan Verminnen op blz. 4 en 5

Zwembad op campus Oefenplein

Dit plekje groen, net naast de oude sporthal, wordt binnenkort volgegoten met beton. Het betwiste zwembad vindt hier uiteindelijk zijn eindbestemming.

Herrie met wetensbezwaarden

Er is weer heel wat te doen rond het statuut van wetensbezwaarde.

Onlangs werden door Nothomb, minister van Binnenlandse Zaken, 2 KB's voorgesteld respectievelijk aangaande de erkenning van de organisaties en de toewijzing van de wetensbezwaarden aan de organisaties.

Wat's all about it? Onder druk van de liberale regeringspartners, vooral de franstaligen dan die van mening waren dat dat allemaal maar niks was met die wetensbezwaarden die zo op hun eigen profijt uit zijn heeft Nothomb beperkende maatregelen trachten te nemen. Laten wij alles eens systematisch overlopen:

1) Het nieuwe KB inzake de erkenning van de organisaties!

a) Terwijl de instelling vroeger enkel haar algemeen doel moest beschrijven moet zij nu kunnen aantonen dat de taken uit te voeren door de wetensbezwaarde van "openbaar nut" zijn. Onnodig te zeggen dat indien de Ministerraad hierover te beslissen heeft het er nogal willekeurig aan toe kan gaan; bv. zijn administratieve taken van openbaar nut?

b) Terwijl vroeger 1 stafmedewerker per organisatie voldoende was, moeten er nu 3 aanwezig zijn. Deze moeten dagdagelijks bij de werking betrokken zijn maar hoeven niet bezoldigd of permanent te zijn. Kleine organisaties dreigen hier uit de boot te vallen.

c) Het KB vraagt het bewijs dat de subsidiëring door de overheid gebeurt op basis van een erkende procedure. Hiervan verschijnt dan nog wel een lijst. Organisaties die op bepaalde redenen geen overheids-subsidies kunnen of willen ontvangen worden hier door getroffen. Denk hierbij aan Amnesty International.

d) De persoon die namens de organisatie instaat voor het dagelijks toezicht van de wetensbezwaarde kan dit slechts voor max. 2 burgerdiensplichtigen.

e) De erkenning moet om de 3 jaar door de Ministerraad onderzocht en goedgekeurd worden.

den. Een zware kluit.

Het blijkt dus dat de criteria erg willekeurig gekozen werden en vooral grote organisaties bevoordelen waarvan de werking sowieso al beter verloopt.

Eens dat de erkenning van de organisaties een feit is kan het volgende KB effectief uitgevoerd worden:

2) Het KB over de toewijzing van de gb's!

Dit is totaal nieuw.

Tot op heden nam de gb na contact te hebben opgenomen met het Ministerie van Binnenlandse Zaken of de arrondissementcommissaris zelf initiatieven naar de organisaties toe waar hij zijn dienst wenste te vervullen. De toewijzing werd dan ook meestal toegestaan.

Vanaf nu zou de minister van Binnenlandse Zaken deze toewijzing kunnen regelen met als mogelijk gevolg dat een erkende organisatie geen gb krijgt.

De minister krijgt volgens het KB advies van een comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Nationale Ministeries van Binnenlandse Zaken, Volksgezondheid, Sociale Zaken, Onderwijs, Justitie en ... Defensie!

Deze ministers -met uitzondering van Defensie- hebben organisaties onder hun voogdij die gb's tewerkstellen. De meerderheid van de instellingen uit de socio-kulturele sector vallen echter niet onder deze ministeries. Deze sector waar vooral maatschappij-vernieuwende en kritische groeperingen rond allerlei thema's actief zijn heeft geen vertegenwoordigers of pleitbezorgers in het comité. Vanzelfsprekend kan dit tot allerlei wantoestanden leiden inzake de toewijzing. Het comité zal onderhevig zijn aan politisering bij het vaststellen van de prioriteiten.

Anderzijds zullen de gb's jobs innemen die normaal gezien toekomen aan bezoldigd en permanent personeel vermits zij vooral in grote gestructureerde organisaties terecht zullen komen en meer specifiek vooral in de verzorgingssector.

Last but not least, waar de gb vroeger taken vervulde die hem sterk interesseerden en men dus een grote inzet van hem verwachtte kon, zal de verplichte toewijzing demoraliserend werken. Dit zal zeker tot moeilijkheden leiden; te meer de werkgever zijn dienstplichtige als goedkope arbeidskracht zal beschouwen.

Zo een vaart zal het wellicht niet nemen. Enerzijds hangt er veel af van de figuur van de arrondissementcommissaris, en daar zijn er velen die inzien dat zij hun maatschappelijk beeld niet aan anderen mogen opdringen en anderzijds vergt heel dit gedoe heel wat administratief werk, zodanig zelfs dat er getwijfeld mag worden aan de haalbaarheid van deze KB's.

Toch blijven de gb's en zij die dit statuut wensen aan te vragen best niet bij de paken zitten.

Er is dringend reactie gewenst; waarbij wij er willen op wijzen dat onze eigen voorstellen voor een betere regeling al jaren in het ministerieel laatje liggen ondanks vele beloften.

Daarom stellen wij volopende acties voor die wij best met een groep wetensbezwaarden uitwerken (en sympathisanten) voor:

1° een politieke wandeling langs de partijgebouwen.

2° een opendeurdag met animatie om de gb's eens in het zonnetje te zetten.

Wens je mee te doen met de acties of wens je informatie aarzel dan niet om contact op te nemen met Studiekring Vrij Onderzoek, Pleinlaan 2. 02/ 641.23.28.

met vriendelijke medewerking van BDJ (Burgerdienst voor De Jeugd)

Verrassing. Het VUB-zwembad komt niet, zoals eerst gezegd, op de Koninklijke Jacht, maar naast het HILOK-gebouw. Dat heeft de Raad van Beheer beslist op zijn vergadering van 12 maart. De Raad opteert voor een beheersvorm "van een gemengd gebouw en gemengde uitbatingen", wat wil zeggen dat de VUB een deel van de jaarlijkse onkostenrekening zal opnemen en ook de gebruikers een kleine vergoeding zullen moeten betalen.

Prof. Van Loey had vorig jaar van de RvB de opdracht gekregen een verslag te maken met een raming van de uitbatingkosten van het zwembad. Op 12 maart was dat verslag voltooid en werd het voorgelegd aan de Raad. Van Loey kwam tot de conclusie dat een zwembad gekoppeld aan het HILOK en aangevuld met administratie en cafetaria de goedkoopste oplossing is. De bouw van het zwembad wordt door de overheid gefinancierd. De uitbatingkosten zijn uiteraard voor rekening van de VUB.

Indien de VUB de geplande steenkoolcentrale in gebruik neemt, zal de energievoorziening van het zwembad jaarlijks 2,3 miljoen kosten. Dat is een half miljoen meer dan een doorsnee-VUB-gebouw aan energie verbruikt. Daarbij komt nog een personeelskosten van 2,8 miljoen. In zijn geheel zal de VUB voor het zwembad jaarlijks meer dan vijf miljoen moeten neertellen.

Op een van de volgende vergaderingen van de RvB zal beslist worden op welke manier het zwembad zal opengesteld worden voor het publiek en de universitaire gemeenschap. Hoeveel de inkom zal bedragen, of men enkel groepen zal toelaten of ook individuele buitenstaanders.

Sekretaris van de Raad Soetens acht het zeker mogelijk dat groepen van het zwembad zullen kunnen gebruik maken. Individuele buitenstaanders maken minder kans om toegelaten te worden. Dat zou te hoge (personeels)kosten met zich meebrengen.

Soetens is er van overtuigd dat de uitbatingkosten van het zwembad kunnen gedragen worden door de werkingstoelagen van de HILOK-fakulteit, ondergebracht in groep B van de werkingstoelagen. Hij voert aan dat ook andere gebouwen energie- en personeelskosten met zich meebrengen. De opbrengsten van de cafetaria zullen trouwens een deel van de rekening wegvagen.

Nochtans is de uitbating van het zwembad een extra-last voor de werkingstoelage van de fakulteit, een werkingstoelage die niet verhoogd wordt. Na herhaalde vragen verklaart Soetens dat de energiekosten en toch zeker twee van de vier voorziene personeelsleden van de werkingstoelage kunnen betaald worden. Met ander woorden, men weet nog niet precies waarmee men die hele vijf miljoen gaat vereffenen.

WP-vertegenwoordiger in de RvB Marc Luwel vreesst nog altijd dat men de uitbatingkosten van het zwembad gedeeltelijk van het patrimonium zal betalen.

Marc Luwel: "Met wat gaat men dat zwembad elk jaar betalen? Daarop heeft men nog altijd niet geantwoord. Ik verwacht dat de VUB-overheid, gewoonte getrouw, wel weer zal wachten tot het gebouw er staat en dan met de faktuur zal afkomen."

In Moelal nummer 7 van 9 januari verklaarde Luwel: "Voor men dat project onderneemt zou ik het wel op prijs stellen indien men van elke bal die men uitsteekt zegt waar men hem gaat halen. Elk miljoen dat men van het patrimonium afneemt, betekent een personeelslid minder op de VUB. Het zwembad zal worden gevuld met ATP en WP." Tot nu toe lijkt daar nog geen verandering in te zijn gekomen.

Opmerkelijk is ook dat de RvB de opbrengsten van de sportcafetaria plotseling wegkaapt voor de neus van de Sociale Raad. Die had vorig jaar gepland zelf deze cafetaria te runnen. Daar heeft de RvB met zijn beslissing een stokje voor gestoken: de sportcafetaria mag mee helpen het deficit van het zwembad weg te werken. De voorzitter van de Sociale Raad heeft al laten weten hierop te zullen reageren.

PDK.

RG

Rektor wil beter voorbereide akties

Vervolg van blz. 1

tigt om de gebouwen af te sluiten, ook voor het administratief en technisch personeel, dat niet eens geraadpleegd was. Dat is een aanfluiting van de democratische besluitvorming."

DM: Welke akties hebben dan wel zin?

Steenhaut: "Goed voorbereide akties..."

DM: Zelfs stakingsakties?

Steenhaut: "...Zelfs stakingsakties, met een maximum aan voorlichting naar de studenten toe. De toegang tot de gebouwen mag verstoord worden door voldoende ruime piketten die trachten de passanten te overreden. Ik zeg wel: overreden."

REKTOREN

DM: U heeft samen met rektoren van de andere Belgische universiteiten stelling genomen tegen de plaatsing van raketten. De raketten staan er. Wat gaan de rektoren nu ondernemen?

Steenhaut: "De uitspraak van de rektoren is een unicum in het Belgisch universitair leven, men moet daar waardering voor opbrengen. Het is duidelijk dat de raketten alleen kunnen worden weggehaald op initiatief van het parlement, dat zich daarbij desnoods kan beroepen op de verklaring van de rektoren. Voor de rektoren is nu echter vooral de problematiek van Star Wars en de financiering ervan aan de orde. De rektoren moeten zich hierover bezinnen, het is de werkelijke problematiek van de toekomst."

DM: Kan men daarover binnenkort een uitspraak verwachten van de rektoren?

Steenhaut: "Het is uiteraard moeilijk om hierover in een college overeenstemming te bereiken. Van hieruit zullen zeker pogingen worden ondernomen om tot een uitspraak te komen."

DM: Zal u uw collega van de Gentse Rijksuniversiteit deze keer ook kunnen overtuigen om stelling te nemen?

Steenhaut: (lacht) "Het was niet alleen mijn collega van de Gentse Rijksuniversiteit... Ik heb ze stuk voor stuk allemaal moeten ompraten. Maar men moet daar respect voor hebben."

De rektor leunt achterover en bezint zich nog even.

"Ik wilde eigenlijk maar zeggen: slecht voorbereide akties wekken bij velen een ontevredenheid op over de vorm, en ondermijnen op die wijze de doelstellingen van de aktie. Ja, schrijf dat maar op. Dat kan nog wel ergens tussen, zeker?"

Natuurlijk.

PKD.

Op de foto: een deur in gebouw B&C, gebarikadeerd met een stoel

OPEN TRIBUNE

Akties

Het artikel over de studentenbetoging en staking tegen de rakettenplaatsing in Florennes van DM 13 geeft een redelijk waarheidsgetrouw verslag van het gebeuren, maar het baadt toch in een overwegend negatieve sfeer. Jammer. Zo schrijft GS o.a. over een "misplaatste hoerastemming" na de betoging. Eerder vind ik dat sommige passages van het artikel een misplaatste azijnsteking vanwege de auteurs meergeven. De positieve kanten van de aktie verzuipen in een aantal terechte en onterechte kritieken. Vooreerst merken de auteurs op dat de aktie een te beperkt karakter had en dat er te weinig mensen werkelijk mee bezig waren. Hierbij gaan ze echter voorbij aan het feit dat er in deze akties tien maal meer studenten actief betrokken waren dan tevoren bij anti-rakettenakties aan de VUB het geval was. Ten tweede zijn de studenten voor het eerst in 4 jaar in staking gegaan, dit terwijl de VUB geen stakingstraditie kent. Daarbij gebeurde de aktie zeer laat in het academisch jaar. Desondanks slaagde het ARK (Anti Raketten Komitee) in het gestelde objektief: de humane wetenschappen plaatsen met nauwelijks een week voorbereidingstijd. Het is dus gebleken dat studenten zich aan de unifief toch kunnen inzetten voor hun eisen. Een hoopgevende evolutie. PVR, echter, vindt het nodig "te relativeren" alleen de humane wetenschappen gingen in staking." Maar de algemene vergadering had besloten om enkel in de humane te staken, en dat was zeker een succes. Waar PVR toch "heelwat examinandi" naar binnen heeft zien gaan, is mij een raadsel. Inderdaad, "een handtekening wordt gemakkelijker gezet" dan dat men zelf ook echt actief meewerkt. Vergeet echter niet dat de 1200 handtekeningen bewezen dat een groot deel van de VUB studenten ons minstens passief ondersteunde in deze staking. Slechts hofnar 'Vark' en zijn akolieten wilde de staking daadwerkelijk doorbreken. En van de info-bezoeker, die binnen mochten, bleven een deel buiten staan uit solidariteit.

Het is juist dat op de betoging niet veel volk aanwezig was. Maar in plaats van azijn te pissen, GS, had je beter kunnen nagaan waaraan dit lag. De overtuigingspiketten aan de overige gebouwen die de studenten moesten aansporen om naar de betoging te gaan, kwamen niet van de grond door toedoen van de rektor. De heer Steenhaut vond het nodig om stakingsbreker te spelen, waardoor iedere aktieve student wel verplicht was om aan de gebouwen B en C te blijven postvatten. Voeg daarbij nog het gebrek aan pamfletten en affiches. De lage opkomst voor de betoging wijten aan een gebrekkige werking van het ARK of aan de laksheid van de meeste studenten lijkt mij echt naast de waarheid.

Tenslotte wordt er op het einde van het artikel een valse tegenstelling gepneerd. 'Harde' akties en 'massale' akties sluiten elkaar niet uit. De redelijke massale en radikale stakingsaktie is daar zelf een goede illustratie van. Ik treed GS bij als hij laat blijken dat het nog beter kan en moet. Tezamen met de anderen die meewerkten aan de staking verheug ik mij op de aktieve inzet van GS bij de komende studentenakties. Welkom in ons midden.

Dirk Van Der Sypt.

UNIEF ERSEEL

Lang geleden dat we nog iets uit de stad Gent gehoord hadden. Zelfs tijdens de vrij turbulente anti-rakettenakties aan de RUG zond Schamper, de studentepublicatie aldaar, ons zelfs geen heel klein telefonisch berichtje. Het stilzwijgen is dus nu weer verbroken.

Hadden wij het in de eerste helft van het academiejaar dan zitten zij er nu mee. Op dinsdag 13 mei kan de Gentse Studentenpopulatie ten stembus gaan om een nieuwe Raad Van Beheer (of toch een heel minime deel er van) en fakultetsraden te verkiezen. Een quorumprobleem zal zich echter niet stellen want democratie is aan de RUG verplicht. De studenten, al dan niet in examenperiode, moeten komen stemmen. En alhoewel er in het verleden nooit sancties genomen zijn tegen studenten die hun burgerplicht niet vervulden gaan de meesten gewoonlijk toch hun stem uitbrengen. Dit jaar zijn er voor de Raad Van Beheer twee lijsten - een progressieve eenheidslijst (Studentenvakvereniging en Agalev) en de lijst van het LVS (liberale studentenvereniging) - en een hele rits van onafhankelijk opkomende kandidaten.

Even heeft het er naar uit gezien dat er slechts één lijst zou opkomen. Door bemiddeling van 't zal wel gaan', de gentse vrijzinnige vereniging, hadden de progressieve eenheidslijst en het LVS bijna een historisch monsterverbond afgesloten. Op het laatste nippertje zijn de onderhandelingen echter afgesprongen. Centraal in de verkiezingsstrijd staat natuurlijk de Numerus Clausus, een probleem dat ginds veel meer leeft dan hier op de VUB.

Het VVS is tegen alles wat maar naar uitsluiting van studenten, op eender welke basis, ruikt. De houding van de onafhankelijken t.o.v. de Numerus Clausus varieert naargelang hun achtergrond. Numerus Clausus wordt vooral verdedigd door de kandidaten uit de dierengeneeskunde. Het is trouwens binnen die fakulteit dat het idee van Numerus Clausus aan de RUG is gegroeid.

Voor de rest zijn er natuurlijk de traditionele onderwerpen zoals opheffing inschrijvingsgeld, studietoeloo enz...

De programma's moeten het echter afleggen tegen het korporatistisch stemgedrag. De studenten stemmen voor de kandidaten uit hun eigen faculteit en baseren zich niet zozeer op verkiezingsbeloften.

Het is trouwens de vraag of de verkozenen iets van hun beloften zullen kunnen inlossen; in de Raad van Beheer moeten de 4 studentenafgevaardigden namelijk optornen tegen 26 niet-studenten. Waar heb ik dit allemaal nog gehoord. Vol

Politie-interesse voor anti paus boodschap

Woensdag 24 april liep er een telefoontje binnen in het KK. Iemand informeerde hoe lang die affiche (die op de foto afgebeeld staat) er al hing. De nietsvermoedende Jobstudent die op het moment achter de toog stond antwoordde dat hij ze pas gezien had nadat men hem er nu over sprak.

Een uurtje later stonden drie agenten in uniform en één commissaris de muurschilderingen lieflijk te aanschouwen. Huiszoekingen werden achterwege gelaten. Uit goede bron vernamen we dat op het Bureau van Elsen een bericht binnengelopen was dat erop de VUB op grote schaal pamfletten rondgedeeld werden die het lynchen van de Paus propageerden (er stond zelfs een prijs op die goede kerkvader zijn hoofd). Het bericht in kwestie kwam van het Amerikaanse

persagentschap AP (welk staat voor Associated Press). De goede bron drukte het bureau op het hart dat de hele toestand op een misverstand beruiste en alles met een dikke korrel zout mocht genomen worden.

Voor hen blijktbaar niet. Na hun vertrek met hun VOLVO 424 met nummerplaat 2 V 845, kwamen ze een uurtje later terug om het voor hen fasinerende geheel op de gevoelige plaat vast te leggen. Na deze zware taak gingen de heren politieagenten in gezelschap van de heer Soetens nog een pintje pakken in het KK. Deze vrolijke heren van het gerecht dienden dezelfde dag nog terug te keren, omdat de premie op het hoofd van het kerkopperhoofd niet duidelijk op de foto stond.

Verminnen:

"Het dédain van de Hollanders is niet mijn dédain"

Een interview met Johan Verminnen. Mooi is dat als voorbereiding op een waardevol programma. De spanning die er nog is (illustere voorgangers vertelden ons: "geen vragenlijstje gebruiken, inpikken op de antwoorden, een aantal lijnen voor het gesprek bepalen...") valt gauw weg wanneer we voorzichtig de 3 lijnen: "carrière, Zanger zonder meer en Brussel" opwerpen. "Ik wist niet dat ik zoveel lijnen in mijn leven had, ik heb er nogal wat privé, maar daar zullen we het maar niet over hebben zeker?" gevolgd door een bulderende lach, is de respons van Johan. Oef, hij aanziet ons niet voor Joepie. Het gesprek kan beginnen. En al zegt hij dan "Ik praat niet zo graag" tóch babbelt hij in een halfuur-tje 50 minuten vol. Waarvan akte.

DM: Ik dacht steeds dat Verminnen zou instaan voor een gedeelte van de muziek voor "Brussel by Night". Maar alleen Raymond van het Groenewoud nam de produktie van de muziek op zich.

JV: Ik denk dat dat te maken heeft met de oude vriendschap tussen Marc Didden en Raymond van het Groenewoud. Het is prettig om zo eens iets te doen, ik had dat graag gedaan, maar het liedje Brussels by Night bestond al en gaf goed de sfeer van de film weer.

DM: Is het ook niet omdat de film een tragische ondertoon heeft en jij op een andere manier aan de stad gebonden bent?

JV: Misschien ja, trouwens, ik denk dat je het eerder aan een muzikant moet vragen om filmmuziek te maken. Filmmuziek schrijven vergt een heel andere techniek dan liedjes maken. Bij een film vertrek je van een thema, de muziek moet dit precies weergeven én onder verschillende vormen in de film terugkomen. Dat heeft veel meer te maken met de arrangeurs en bewerkers van muziek dan met het schrijven van een melodie. Raymond heeft dat zeer goed aangevoeld.

DM: In welke mate ben jij dan gebonden aan die stad?

JV: Ik ben geboren in Wemmel, Brussel was dé stad om school te lopen, bijgevolg ben ik ermee vergroeid. Het is de belangrijkste stad van ons land, niet alleen politiek gezien. Het is de meeste onprovinciale stad, je hebt er contact met de meeste verscheiden culturen, wat ik een groot voordeel vind. Het ontmoeten van Turken, Grieken, Spanjaarden, Marokkanen enz. draagt bij tot een groter cultureel inzicht. Het is een zeer verdraagzame stad, iedereen komt er betogen en iedereen breekt ze af en die stad blijft dat maar dulden. Ze pist in meer dan twee talen, zeg ik altijd, en wij ook... Ik heb een zekere gebondenheid met de Franstaligen, ik wil geen Belgiciteit zijn, maar ik vind dat wij meer te maken hebben met de Franstalige cultuurgemeenschap dan met de Hollanders b.v. Wij worden door deze laatste als een soort kolonie beschouwd. We spreken een "eigenaardig Nederlands" en de Walen ondervinden hetzelfde vanuit Parijs: "Ils parlent un Français petit-nègre". Als de politiek eruit blijft, schieten de 2 taalgemeenschappen best met elkaar op. Je komt als Vlaming nog wel enkele halsstarrigen tegen, maar dat is een minderheid, want dat zijn slechte kooplieden. Maar dat evolueert goed, vind ik.

DM: Heeft een Verminnen dan minder respons wanneer hij b.v. in Vlaanderen optreedt?

JV: West-Vlaanderen is een slecht voorbeeld want dat is een zeer muzikale provincie. Het is niets voor niets dat Torhout in Torhout ligt, dat enorm veel concerten doorgaan in steden als Tielt, Harelbeke, de hoofdstad van de hard-rock is Poperinge. Zeer veel kunstenaars komen uit die pro-

vincie, Frankie de Coninck b.v., die vorig jaar de prijs van de Jeune Peinture Belge gewonnen heeft. Er wordt vaak met die provincie gelachen, maar veel talentvolle jonge mensen komen er vandaan. Ik heb er niet minder respons. Antwerpen vind ik persoonlijk veel enger. A'pen is een belangrijke theaterstad, maar zo chauvinistisch... In Brussel heerst een zekere vorm van vrijheid. Ook historisch gezien: heel veel belangrijke mensen zijn hier geweest, ik denk aan Multatuli, Victor Hugo, ook veel bannelingen in de tijd van de Griekse kolonels kwamen naar Brussel en vonden hier bescherming. Dat brokkelt af, vind ik, dat soort liberalisme, wat dus niets met partijen te maken heeft. Waarschijnlijk is dat eigen aan krisissen die alles afbreken. Maar ik woon hier echt graag.

DM: Precies in 1985, wanneer de Belgenpop in een malaise zit, en alleen de grotere talenten de muziekscène, noemt Johan Verminnen zijn elpee "Melancholie" en gaat hij zich aan het chanson wijden, gaat hij m.a.w. weer tegen de stroom in...

JV: Eerlijk gezegd, als je lang bezig bent met iets, besef je dat je alleen je eigen zin moet doen. Met deze voorstelling lokken wij veel volk; lokken is eigenlijk een verkeerd woord... De mensen vinden er een dosis geloofwaardigheid in terug en dat is de enige norm die je moet hanteren. Mode en trends zijn vluchtig. Dat geldt ook voor schrijvers: sommigen zijn een tijd in de mode en dan hoor je er niets meer van. Terwijl iemand als Hugo Claus wars is van alle modes. Ik wil me niet met hem vergelijken, maar hij doet zijn zin, hij moet vele muren slopen, maar het gebeurt tenminste niet met hem. Toch goed dat dat nog bestaat: het besef dat men talent vroeg of laat toch respecteert. De mensen hebben talentloosheid vlug door, vlugger dan veel critici...

DM: Vind je dat een Eddy Wally zijn publiek dan niet bedot?

JV: Neen, dat denk ik niet. Ik kan natuurlijk moeilijk voor hem spreken, maar hij is zo'n naïef man. Hij ziet het leven in dure auto's, pailletten, shows, rozen zijn de mooiste bloemen, de saccochen mogen in namaakler zijn, als ze maar voldoende blinken, als het goud maar verguld is... Dat hij misschien leep is, dat kan, een koopman, een marktkramer... Hij is van alle markten thuis (luttelbundige lach).

DM: Hoe zie jij jezelf tegenover de andere Vlaamse artiesten? In de show van Luc Appermont zat je zeker niet op je plaats...

JV: Ik ben daar eigenlijk gekomen om een liedje te zingen. Toen ik op de set kwam, moest ik mee spelen in een spelletje. En dan zijn er 2 mogelijkheden: ofwel verlaat je de set onmiddellijk, en wordt je als klootzak beschreven, ofwel toon je je goedwil en maak je dat spel daar belachelijk. Dat heb ik geprobeerd, en daar heb ik nu eigenlijk spijt van... De Belgische "show-bizz"... voor het geld hoef je dat niet te doen, je wordt er nauwelijks voor betaald. Maar de T.V. is een goed promotiemiddel voor een lied, maar wel een slecht promotiemiddel op zo'n moment... Ik ben echter niet bekend om hardvochtigheid... In "Mike" b.v., dat is best een goed programma, je wordt er gerust gelaten en wanneer je veel geluk hebt, is er net voor je optreedt een interessant gesprek met iemand die belangrijker is dan Luc Appermont. De Vlaamse Televisie, pff, je schippert hé, en dat is eigenlijk wel het nadeel van mijn karakter. RvhG zou dat niet overkomen, hij is keihard in dat opzicht...

DM: Je hebt het over geloofwaardigheid, maar dat impliceert ook dat een deel van je publiek je een beetje lijkt te kennen, door je liedjes en je présence. De neiging

is dan ook groot om Johan Verminnen op straat aan te spreken.

JV: Dat gebeurt vaak, dat is ook geen probleem, als je er de tijd voor hebt tenminste. Toen ik 15 was, keek ik voor de eerste keer naar de televisie in het dorp waren er een aantal toestellen en dan zag ik b.v. "De Muziekkampioen" of "één tegen allen". Het was echt een wonder dat iemand op die T.V. kwam en dat je die ook nog kon verstaan. Toen zag ik Louis Neefs zingen en de reactie was "dat zou ik willen doen zie". Mijn bewondering voor Louis Neefs is nooit gegroeid, ze is steeds gekrompen maar op 15 had ik een grote bewondering voor hem. (lacht) Toen ik eens met hem kon praten was het al direct veel minder. (lacht). Boudewijn de Groot is nog zo'n idool. Ik ging vaak naar hem kijken, en op een bepaalde dag speelden we samen op Mallement. Wanneer je dan met die man in een kleedkamer zit, wordt je opnieuw de schooljongen. Met Boudewijn gebeurde het omgekeerde: hij werd steeds groter, o.a. omdat hij zijn eigen liedjes schreef. Neefs heeft ook wel présence en een geweldige stem, maar je ontdekt dat er veel te veel mensen mee gemoeid zijn. De artistieke inbreng van de Groot of van RvhG is niet gedirigeerd door een producer die het allemaal beter weet. Ik heb het gevoel dat die mensen instaan voor hun eigen daden. Ik begrijp het dan ook zeer goed dat wanneer iemand een plaat van mij koopt en getroffen wordt door een liedje en me dan tegenkomt op straat zegt: "daar zou ik graag een pint mee drinken". Het is niet altijd mogelijk, maar het gebeurt soms wel. Dat is ook weer een voordeel van Brussel. In Antwerpen herkent iedereen je omdat het een overwegend nederlandsstalige stad is.

DM: Geniet jij eigenlijk veel bekendheid bij Franstaligen?

JV: Tamelijk veel ja, omdat ik ooit eens

het Festival van het Franse Chanson gewonnen heb, en dat zijn dingen die je niet vergeet. Sommige van mijn platen zijn erg goed ontvangen op de RTBF. Ik heb veel vrienden in Luik, Charleroi...

DM: Waarom dan geen uitbreiding van Zanger Zonder Meer tot Wallonië?

JV: Wij proberen dat nu te doen. Er is al een gedeeltelijke overgang door een zeer interessante samenwerking met een aantal franstalige scholen. Gedeeltelijk optreden voor de les Nederlands en de rest in het Frans. Ze respecteren dat je toch ook in het Nederlands zingt. Dat is normaal. Waarom respecteren wij André Bialek, die er ook een paar woordjes Nederlands tussenvoegt? Dit is wel een fijn beroep, omdat je voelig hebt met wat er in je land gebeurt.

DM: Je treedt dus liever op in Wallonië dan in Nederland?

JV: Ik heb daar meer contact mee. Het dédain van holland, is niet mijn dédain zenne! (lacht)

DM: Jouw respect voor je publiek kan wel erg ver gaan. In de Beursschouwburg werd je steeds onderbroken door een dronken man, en hoewel je bij een tussenkomst zeker het publiek op je hand zou gehad hebben, bleef je hem steeds even kalm vragen rustig te zijn.

JV: Ik had het daar erreg moelijk mee, omdat ik die man nog ken ook...

DM: Dat was dus toch waar?

JV: Ik ken hem en ik heb er altijd last mee. En achteraf komthij dan naar mij en zegt "Awel, ik heb daar onder mijn voeten gekregen van mijn vrouw..." En ik zeg dan "terecht!" (lacht). Maar zoiets kan wel je optreden kapotmaken. Het is ook autoritair om iets te doen, de macht van een

spreker op een podium is zeer groot.

DM: Je noemde Hugo Claus. Zou je b.v. geen teksten van hem willen zingen? Zoals hij nu doet met Mireille Capelle?

JV: Hij heeft ooit met Liesbeth List samen-gewerkt. Toen was zij nog getrouwd met Cees Nootboom, nu niet meer, zo gaat dat in 't leven... (lacht). En ik vond het resultaat slecht, want liedjesteksten schrijven is heel wat anders dan dichtend. De tactiek van een lied is directer, wat niet wegneemt dat Claus een groot dichter is. De platen van Leo Ferré zijn ook minder geslaagd voor mij. Ik heb steeds het gevoel dat de muziek bij de tekst is bijgesleurd. Ik heb eens "het moederke" van Elschot op muziek gezet, zijn gedichten zijn meer rechtstreeks, ze zijn minder literair. Een liedje is ook zo'n emotie. Terwijl de "Oostakkerse gedichten" op muziek zetten, 'k zesse mal nog ni geiren on beginn, zenne! 'k Gelooft dat Hugo Claus er trouwens zelfs een stok-je voor zou steken. (lacht) Den diene ni zenne! (lacht).

En lied kan soms de waarde hebben van een gedicht, maar dat gebeurt toch maar zelden. Ik bedoel, ik beschouw mijn teksten toch niet als gedichten, een dichter is vrijer, ik ben gebonden aan het refrein, strofen enz. De metriek van een lied kan al eens een bocht maken. De structuur van een sonnet zingen en spelen moet zeer moeilijk zijn. In de muziek kan je al eens een valse rust plaatsen... ik doe dat regelmatig om 't spel te doen rijmen (lacht). De rijmen kunnen ook klankrijmen zijn: "vlucht" zou op "juk" kunnen rijmen in een liedje. De u-klank zorgt in een lied voor voldoende klankovereenkomst.

DM: Ben je door je stukje theater tussen de nummers dan meer beperkt aan een strik-terschema?

JV: Ik ga heerlijk zijn, we hebben dat ge-daan omdat we in een toernee van de kultu-rele centra wilden werken. En voor liedjes-zanger wil men daar niets doen, maar voor theatermensen wel. De theatervorm is dus ge-groeid vanuit een economische noodzaak van de zanger. We voelden ons ook wel blij met die vorm, ik zou evengoed een "tour de chant" kunnen doen, maar dat staat die mensen dan niet aan. Vraag me niet waarom, da's cultuurpolitiek in België... Alles voor het theater, zeggen ze hier, en niets voor wie zingt.

DM: Er is 1 deeltje van het programma wat mij erg aangesproken heeft, wat erg bij-blijft...

JV: Brommer op zee?

DM: Ja, en ik neem graag het risico om hier af te gaan als een fles en om een verklaring te vragen. Want ondanks de zeer mooie beelden en prachtige taal, denk ik niet dat het je alleen daarom te doen is.

Johan Verminnen is niet bekend om holle woorden.

JV: Het is een verhaal van Biesheuvel. Eén zin, "En hij beseftte dat hij een eenzaam man was, hij behoorde niet op zee, hij behoorde niet op de wal, hij behoorde niet bij de man op de brommer", sprak me erg aan. Dat wil ik zeggen, misschien komt het er niet genoeg uit. Ik ben ook nogal met de grote borstel door dat verhaal gegaan. Maar ik vind Biesheuvel een fantastische schrijver, zoals we er weinigen hebben. Hij kan totaal op hol slaan en tegelijk de essentie van het drama raken. Ik vind dat wreed, ik heb het hem zelf horen voorlezen en dat is "waw"!

Ik heb de toestemming niet om de tekst in mijn programma te gebruiken, dat zijn Sabamwesties, dat kan me niet schelen. Ik heb het verhaal natuurlijk moeten inkorten, de literaire vorm moesten veranderen...

Het barokke in zijn fantasie spreekt me enorm aan, wat waarschijnlijk ook met mijn temperament te maken heeft... Ik ben een fan van boten, een zeilboot hebben was mijn kinderdroom. De ene wil politie-agent worden, ik wou matroos worden. Toen ik 12 was schreef ik naar de zeevaartschool om me in te schrijven; toen bleek dat je daar een aardig stukje wiskunde voor moest kennen... wat dan toch weer fijn niet meegenomen was voor mij (lacht). Daarom hebben jullie Germaanse gekozen zeker?

DM: En jij geeft nu les aan de studenten van de Studio Herman Teirlinck.

JV: Ik geef zangles aan mensen die acteren; theater evolueert naar de totaalvorm; soms is het er te all-round opdat de mensen die eruit komen zich kunnen specialiseren in één bepaalde richting.

DM: Zou je kunnen les geven aan een universiteit, waar de structuren toch een grotere afstandelijkheid impliceren?

JV: Dat is trouwens één van de voordelen van Herman Teirlinck geweest. Ik ben geen grote fan van zijn literatuur, hoewel, het was wel een teken van zijn tijd. Binnen ons klein patrimonium van literatuur was hij toch wel een belangrijk figuur. Studenten die in Frankrijk of Duitsland hun specialiteit gaan studeren, hebben al iets anders meegemaakt. De Duitse literatuur b.v., ik ken er niets van, maar dat moet wreed zijn (lacht).

Op theatergebied was Teirlinck heel belang-rijk omdat hij in het Dramatische Peripa-theticum, een soort handboek voor theater-

studie, stelde dat het mensen uit de prak-tijk moeten zijn die les geven. Ik denk dat dat in de meer wetenschappelijke vakken aan een universiteit ook vaak voorkomt. Als Leerling heb je daar veel aan, de tijd van de leermeesters, dat moet toch een schone tijd geweest zijn... iemand die wou schilderen en dan bij Rubens of Van Dijk in de leer ging...

DM: Je komt uit het conservatorium en nu ben je terechtgekomen in die school waar je eerder niet toegelaten werd...

JV: Mijn studententijd was rond '68, en in Vlaanderen was dat de tijd van "Leuven Vlaams". 't Is triestig om te zeggen, maar ja... 't is om tranen met tuiten te wenen, maar dat was hier de ontvoogdingsstrijd van de student. Maar alles stond wel in rep en roer. De Rudi Dutschke van Vlaan-deren is nu de hoofdredakteur van De Morgen. Zonder kogelgat in zijn kop... De ontvoog-dingsstrijd was een belachelijke zaak, het beste voorbeeld is Louvain-la-Neuve... ze mogen er fier op zijn (lacht). In die pe-riode ging ik naar het college van Jette... Het college ja, maar de rebellie was er groot: er waren wilde stakingen, mensen liepen er weg... Ik zei foert, ik wil ak-tuer worden. Op 16 jarige leeftijd ging ik naar de Studio, waar mijn broer les gaf - die mij ook niet hielp, wat normaal is vind ik - en de directeur vroeg mij wat ik deed. "Grieks-Latijnse". Wel, het eer-ste jaar is het hier Grieks Theater, ga terug en haal eerst uw diploma" zei hij. Ik ging natuurlijk niet terug, ik ging naar het conservatorium, de concurrerende school (lacht). Door de adviesraad van de leerlin-gen van de studio geef ik er nu les. Ik doe dat graag.

Ik hou van alles wat enigszins met een po-dium te maken heeft. Ik hou meer van theater dan van film. Mij treft het stuk van Thomas Bernhard "Minetti" b.v. veel meer dan "Killing Fields". Ik hou meer van een klein theater waar het koud is en je een deken zou kunnen gebruiken. Dat is meer mijn medium.

is komen kijken: Hans de Booy. Muzikanten waren er wel, die denken niet steeds in competitieverband. Er zijn ook veel schrij-vers die zitten te wachten op de dood van Claus om zijn plaats in te nemen.

De kortzichtigheid in de artistieke wereld hou je niet voor mogelijk. Het is een triestige affaire, ik vrees dat dit de Vlaamse mentaliteit is. Ze zien mekaar lie-ver in de grond dan erboven.

DM: Dreig je niet over te hellen naar de pathetiek?

JV: Ja, dat is eigen aan mijn karakter. Daar moet een regisseur je tegen weren.

DM: Het is ook eigen aan het genre.

JV: Aan de ene kant, ja. Maar mensen als Brassens b.v. zijn heel afstandelijk, on-danks de ingrijpende teksten. Mijn voor-beelden zijn Leo Ferré en Brel, typisch mensen die de pathetiek niet geschuwd heb-ben... De taal van Brel, dat wangedrocht... "De duiven worden gelost" (wijds gebaar)... Je moet in al die uitbundigheid wel wat geremd worden.

DM: Tars Lootens was hier wel wat regisseur

JV: Tars relativeert dat allemaal, hij zegt eerder dat het allemaal zo triestig is.

DM: Gaat, o.a. door Tars, de jazz een be-langrijker plaats innemen in je latere pro-gramma's?

JV: Ik denk het wel ja, ik heb steeds van Jazz gehouden. De invloeden zullen er zeker zijn.

DM: In hoeverre is Melancholie nog een plaat van jou?

JV: Die is echt wel van mij. Ze is gemaakt in een depressieve periode. Tars heeft mijn ideeën muzikaal verwerkt. Maar hij moest in muziektermen vertellen wat ik zag. Hij is een fantastisch muzikant en een zeer goede vriend.

DM: Lag de keuze van Jan Hautekiet, ter vervanging van Lootens, voor de hand?

DM: Jammer dat er voor het mooi herwerkte Bar Tropical geen plaats was pop de LP.

JV: Ik ben eigenlijk van plan om dat nog eens op te nemen. Misschien op de volgende LP, wanneer ik één nummer herneem dan is het Bar Tropical. Het probleem is dat ik het eigenlijk live moet brengen, sommige improvisaties komen verschillende keren terug, maar vele komen ook ter plaatse tot stand door de reactie van het publiek. Ik weet niet of zoiets vanuit een koude studio overkomt. Misschien maken we eens een live-plaat, als we een paar programma's verder zijn. Het is niet uitgesloten dat we eens een compilatie van nummers uit vroegere programma's brengen. Maar dan moet je het visuele weer wegdenken, dan wordt het een recitalvorm...konsertvorm, recital is niet juist... Zoek dat maar eens o, Germanisten. Will Tura geeft altijd recitals, maar dat is niet juist naar het schijnt. We zullen dat eens onderzoeken. (lacht)

DM: De kritiek die uit sommige nummers duidel-ijk blijkt blijft achterwege op de plaat...

JV: Ik ben nooit vertrokken als aanklager, je hekelts iets omdat je de actualiteit volgt, en die indrukken moet je dan even kwijt. Natuurlijk, iedereen is geëngaged, zelfs als je zwijgt neem je duidelijk standpunt in. Ik schreeuw niet van de daken waar mijn politieke voorkeur naar uitgaat, ik ben geen lid van een bepaalde partij. Ik heb wel veel sympathieën, maar ik wil geen spreekbuis zijn voor een bepaalde groep, het zijn allemaal arrivisten. Ik voel me eerder met ideologische strekkingen verbonden. Uiteindelijk ben ik zeer gespleet in wat ik denk, voor mij zijn de grote ideologieën het liberalisme en het socia-lisme. Maar geen van beide wordt vertolkt zoals het moet in een partij. Bijgevolg ben je constant een kind zonder huis. Het grote liberalisme was iets waar ruimte werd gegeven aan mensen, het echte socialisme beschermt en verdedigt... Beide strekkingen zijn niet van de kaart te vegen, door geen enkele man. Maar de politiek is een zootje, en een belangrijk!

Met deze historische woorden stopte het gesprek want de aanroeping VERMINNEN! maak-te duidelijk dat Jan Hautekiet aangekomen was. Repetieren dus. Johan had er duidelijk zin in. "Stuur mij een exemplaar van uw gazetteke", riep hij nog. Zo gedaan, kan hij ook lezen wat we in al die zeven haas-ten vergaten te zeggen: bedankt.

WDD
COBB
WS

DM: Jij mengt dan nu ook theater en chanson Die combinatie sluit dan ook het risico uit dat men naar de type-nummers gaat vragen. Toch vindt men een optreden van boudevijn de Groot goed voor hij Testament en het Land van Maas en Waal gebracht heeft

JV: Ze zijn soms toch kwaad omdat ik "Laat me nu toch niet alleen" of "ik voel me goed" niet gezongen heb. In deze context gebeurt dat echter niet, ik denk dat het programma op dat vlak goed aangepast is. Ik heb me zo'n beetje bevrijd van die num-mers.

DM: Is jouw publiek door deze benadering veranderd?

JV: Duidelijk, en dat moet ook. Ik ben nu 33, Het is normaal dat er nu mensen van 16-17 komen bij optredens. Anders is er iets mis met de zanger... of met zijn publiek (lacht). Zei hij zonder pretentie.

DM: Hoe was de reactie van je collega's?

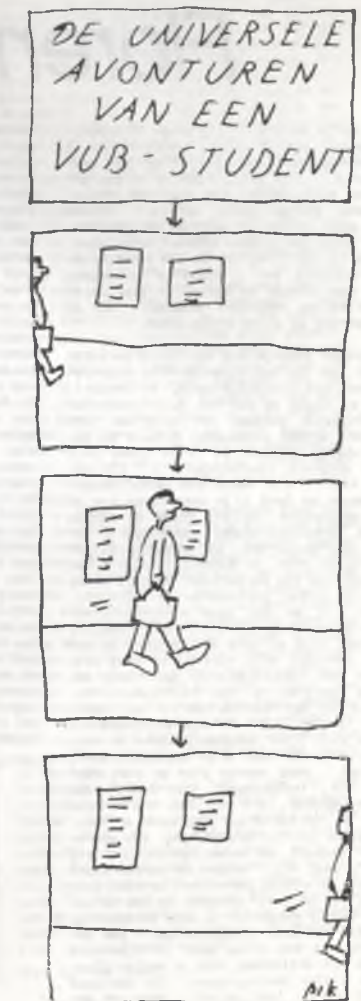
JV: Die reageren meestal niet. 1 collega

JV: Ik dacht eraan alles af te zeggen, want maandenlang werk vervangen, dat doe je niet zomaar. Ik kende Jan van Deze Week in Brus-sel. 't is eigenlijk Beze Week die optreedt

DM: Heb je uit jouw cursiefjes geselecteerd om tussen de liedjes te brengen?

JV: "De man en de twee hondjes" was een stukje, en de "Quaëro Vos historie" ook... Je schrijft in zo'n boekje, onbezoldigd, en dan komt er toch iets uit... Ten eerste vriendschappen natuurlijk, je ontmoet men-sen uit verschillende disciplines, Pol Arias b.v., mensen die naar het Festival van Berlijn gaan... Je kan met hen discus-siëren. Bij Deze Maand in Brussel vonden de redactievergaderingen 1 keer per maand in een klein restaurant plaats. Dat was natuurlijk geestig, je leert interessante mensen kennen, ze vertelden me dingen waar ik niets vanaf wist. Bij Deze Week is dat beperkter, je ziet mekaar minder, iedereen is gebonden aan de wekelijkse inzendingen.

En nu iets compleet anders.

RIFF! - RAFF!

Op vrijdag 10 mei 1985 vanaf 7 h. 's avonds tot 's anderdaags in de vroege wurtjes vindt er in het kultuurkafé van de VUB te Brussel een tweede Riff! Raff! festival plaats en dit in samenwerking met de dienst Cultuur, Pleinlaan 2 1050 Brussel.

Volgende formaties zullen aantreden :

19 h : French Painter Dead

(ex the Mix, ex Fear of Love, ex Briantrust ex Plan de Man).

Werner Speel : Guitar, bass, drum, synthesizer.

David Darwy : Keyboards, rythmcomposer.

Dann DM : Bass, synth.

20 h : Company of State

Gitaarrock, ruig en luid. In 1983 een EP; in '84 een mini-LP. (Still in the Flesh) psychedelisch modernisme, psychopatische heavy metal rock.

Op het festival de première van een nieuwe LP.

Butcher Backroom : stem

Rudolf Hecke : gitaren

Zip : drums

Skinny : bas

Zij zijn voor de tweede maal te gast op het Riff! Raff! festival te gast.

21 h : Didi De Paris

Performer. Hij is bezig met alle vormen van literatuur, doch geen poëzie. Medewerker bij force Mental een initiatief van club Moral, publicaties in het Volksgebied (Antwerpen), ha ! Fijn ! (Amsterdam), Yang 2000. Andere publicaties : wij moeten oppassen voor het wijf (verzamelbundel)- Hannibal Apollo (april '84 - Rotterdam). Een koe vliegt uit de bocht (een initiatief van Eric Vloeberghs). Heel hard liegen (Rotterdams Kunstgasticht)- Het lieve Leven (Boekvorm verschenen maart '85 Konkreet Amsterdam).

Discografie : samenwerking met Luc Van Acker - No Big business, verzamel LP.

Wij zijn België - C 60, de Heistse Zotten-C60 (Release eind april) Talrijke video registraties.

Andere produkten : Besmettelijk ! Buy or die !, Het Lieve Leven (Novelle).

22 h : The Strats

Produkten : Insanity, The first LP Big Balumbas in Burundi.

S. Jamart : zang trompet, gitaar, teksten. Voorheen actief bij Strugler, TV minds, Cultural Decay, AA, die scheissers, Black Devotions.

L. Scheurs : bas (ook actief bij Top Tarney en Sexfek)

J. Scheurs : gitaar en zang. (Ook bij Top Tarney en Sexfek)

M. Bex : drums (ook bij Sexfek)

Fun en beweging staan centraal in deze groep, geen politiek.

23 h : Illusion Inc. : Conceptual Art ,

Avantgarde Post Punk.

Jan Carlier : Performer, zang , synth. Remy Haus Hardt : drums (ook bij Bedtime for Bonzo)

Luc van Lessen : gitaar (ook vaste gitarist bij Jo Lemaire.)

G Scheepers : bas

E Fontaine : Zang , Synth. (Voorheen actief bij Surplus)

24 h Mensen Blaffen

Finalist Humo's Rock -rally. Zij werden geselecteerd uit een totaal van 385 Belgische groepen.

01 h : The Smog

(ex Prima Boys, ex The Bloodbrothers)

Een gereputeerde formatie uit Maastricht.

Ook zij zijn voor de tweede maal te gast op dit evenement.

Yvan Stroobants

Zeeafdrukken, schilderijen, collages.

Vernissage op dinsdag 7 mei '85 om 20 uur met fagot recital door Chantale Derongé in Galerij', boven Kultuurkafé, Pleinlaan 2, 1050 Brussel.

De tentoonstelling loopt van 8 tot 24 mei 1985 en is toegankelijk iedere werkdag tijdens de kantooruren.

Yvan Stroobants

-geboren 1958

-Plastische Kunsten aan de Secundaire

St.Lucasschool

-Schilderkunst aan het Hoger St.Lukas-

instituut

-Avondakademie R.H.O.K. en Bosvoorde

-laureaat Lijn Volume Kleur 1979

-groepstentoonstellingen in binnen- en

buitenland.

Fanus loopt sluimerend op de loer. Het massale aanbod van grafische beelden (o.a. uit de media) zetten hem op zijn honger. Opgemerkte flarden verzinnebeelden poëtische verbanden. Frakties hiervan zijn voldoende om Fanus' pikurale muze te voeden. Hij broeit ze uit tot een nieuwe, visuele poëzie: een persoonlijke en kop-pige harmonie van vorm en kleur is er de neerslag van. Ontdekkingen en verrassingen zijn hem in de natuurlijkste zin niet vreemd: in zijn nooit vooraf bepaalde orde ligt de rechtstreekse link met zijn gedachten en gevoelswereld.

We komen terug, Florennes

Op 12 april werden in Florennes 68 vredes-militanten aan gehouden, omdat ze op de Amerikaanse basis hun "bokes" aan het openen waren. Deze actie kaderde in een geheel van activiteiten die door het Vredes-actiekamp georganiseerd werden. Binnen de 24 uren werden de meesten vrijgelaten. Twaalf onder hen bleven evenwel opgesloten. Dinsdag 16 april beslist de KIB hun voorlopige hechtenis met 1 maand te verlengen. De 12 gaan echter in beroep en daar wordt de beslissing ongedaan gemaakt. Op 22 april werden ze allen vrijgelaten.

Enige dagen tevoren had het IOT (Internationale van Oorlogstegenstanders) opgeroepen voor een protestbetoging in Brussel. Om 18 u. staan we aan het justitiepaleis. Druppelsgewijs stroomt het volk toe. Uit de wagens worden spandoeken gehaald en panelen waarop slogans te lezen staan als: " Stop misbruik voorhechtenis", " Elf dagen te veel!" e.d. Nadat een aantal bussen uit Leuven en Gent zijn aangekomen kan de stoet vertrekken. Op kop lopen de mensen van het "Vredesactiekamp", waaronder 7 van de 12 gearresteerden. De stemming blijkt er jolig te zijn, in tegenstelling tot wat men misschien zou verwachten. Na deze groep komen een aantal parlementairen (Ulburghs, Tobback,...) en een paar kopstukken van de vredesbeweging (I.O.T., OCV,VAKA,...) In totaal zijn er zo'n 800 mensen. De betoging verloopt vrij rustig, en gauw zijn we aan het Fontainaplein, waar nog een meeting voorzien is. Het is intussen 20u. geworden en het auditorium van het ABVV-gebouw stroomt vol. Na een welkomstwoord van tot-voorzitter Rutgeerts komen de vredesmilitanten aan bod. Mijn vermoeden wordt bevestigd : deze mensen zien er niet verslagen uit, integendeel. Hier heerst een overwinningsfeer. Bij het naar voren gaan worden ze onthaald op een warm applaus, een staande ovatie, minutenlang. Een woordvoerder bedankt de aanwezigen. "Dank zij jullie", zegt hij, "hebben we moreel stand gehouden. We hebben enorm veel brieven ontvangen. Via de pers vernamen we hoe de publieke opinie reageerde op onze aanhouding. Dat heeft ons echt aangemoedigd !" Een andere vertelt hoe alles daar in zijn werk ging op het actiekamp, hoe ze acties planden in kleine basisgroepen. "De ambiance was erg goed", legt ze uit. "Maar er was

enorm veel intimidatie vanwege de rijkswacht. Tien identifikaties per dag was geen uitzondering. We werden ook verschillende keren gefouilleerd. Soms werden vredesmanifestanten opgepakt toen ze boodschappen gingen doen. Een keer werden mensen aangehouden en 20 km. verder gedropt, zomaar. Dan moest je zelf maar zien hoe je thuis geraakte... Ondanks alles hielden we het goed humeur erin. Door de aanwezigheid van enkele honderden vredesmanifestanten heerste daar een ware staat van beleg. Ons geweldloos verzet moet uiteindelijk een veel krachtiger middel zijn dan de machtsontplooiing van de rijkswachters. Je vraagt je dan af, zo besluit ze, wie er bang is van wie ?"

In het publiek wordt een lied gezongen : "we komen terug, met nog veel meer!" Dit entoesiasme bewijst dat de vredesbeweging niet in de hoek gedrukt is. Er volgen ook sympathie -en steunbetuigingen van het overkoepelende OCV (Dverleg Centrum voor de Vrede) en van de verschillende politieke partijen (Agalev, SP, VU). Allen drukken de wens uit dat eindelijk eens komaf zou gemaakt worden met het misbruik van de voorlopige hechtenis als drukkingsmiddel. "Dat dergelijke praktijken zich in een snel tempo opvolgen is tekenend voor deze tijd", verklaart Tobback. "De overheid handelt op deze manier omdat jullie gelijk hebben. En bedenkt dat jullie veel mensen achter jullie hebben staan." Om halftien wordt de meeting afgesloten. We waren blij erbij geweest te zijn. Als tegenstander van deze waanzinnige bewapeningswedloop was dat echt het minste wat we konden doen. De afwezigen hadden, eens te meer, ongelijk.

Philippe Castelain.

Feiten over apartheid

Zuid - Afrika is weer eens in het nieuws. Relletjes met een groot aantal doden, een Scandinavisch boycot van Zuid-Afrikaanse produkten, protesten van verontruste burgers overal ter wereld ... alles draait rond het systeem van de Apartheid. Apartheid:het enige Nederlandse woord dat heel de wereld kent (en daar hoeven we niet bepaald fier over te zijn), vanwaar komt dit begrip ?

De geschiedenis van de raciale overheersing van onderdrukking en verzet neemt een aanvang met de komst van de blanke kolonisten in het gebied.

Een eerste golf, Nederlanders, verdreef de oorspronkelijke bewoners zonder na te laten zich te verzekeren van een mooie reserve aan goedkope arbeidskrachten, versta slaven.

Vanzelfsprekend verzette de zwarte bevolking zich tegen deze gang van zaken in enkele bloedige oorlogen maar moest uiteindelijk toch het bijltje neerleggen bij de komst van de Britten en hun superieure wapens.

Als gevolg van een snelle industrialisatie volgde op de ontdekking van belangrijke bodemschatten in het gebied groeide de vraag naar goedkope arbeidskrachten. Zodoende leverde het zwarte deel van de bevolking het nieuwe arbeidersproletariaat terwijl het blanke deel zich de grond en de bodemschatten toeëigende.

Nadat al vroeg begonnen was met het treffen van maatregelen om deze toestand te laten voortbestaan, kondigde de Nationale Partij anno 1948 de apartheiddoctrine af, met als doel het bestendigen van de reeds bestaande toestand.

De bevolking werd ingedeeld op basis van ras en ethnische afkomst naargelang huidskleur, afkomst en algemene aanvaarding wat dat ook moge inhouden. Onnodig te zeggen dat deze indeling wetenschappelijk niet houdbaar is en zeker geen rechtvaardiging voor de ongelijke behandeling van de respectievelijke groepen is.

Het systeem van rassenscheiding strekt zich uit op alle vlakken van het maatschappelijk leven (sociaal-economisch, juridisch, gezondheidszorg, onderwijs, media, cultuur religie, militie enz...) en bepaalt zelfs wie je als vriend, als buur of als echtgenoot(e) mag hebben.

Dit, samen met het afsluiten van alle parlementaire kanalen en het invoeren van de thuislandpolitiek zette de zwarte bevolking aan om zich te verzetten d.m.v. betogingen, stakingen en gewapende weerstand.

Een recent gevolg is een steeds duidelijker wordende polarisering binnen de blanke be-

volking tussen een groep die een verdere militarisering van de maatschappij eist (en doorvoert) en een groep die pleit voor een versoepeling van de apartheid, ja zelfs gelijke burgerrechten voor alle burgers. Dit laatste is een gerechtvaardigde eis en werd dan ook ondersteund door allerlei resoluties en boycots die de Zuid-Afrikaanse regering in verlegenheid brengen doordat zij dan verantwoordelijk kan gesteld worden voor bv. een stijgende werkloosheid als gevolg van een effectieve boycot. Met als gevolg dat de legitimiteit waarmee de regering het volk (nou ja ...) vertegenwoordigt ook binnen de blanke bevolking in twijfel getrokken wordt. Het geluideldtje weegt nu eenmaal zwaarder door dan het geweten.

RG

Bron: Feiten over Apartheid.
Verboden informatie over Zuid-Afrika.
ANTHOS/EPO.

Ondergrondse van de VUB

De VUB is zeker geen glazen huis. De studenten zijn slechts op de hoogte van een heel klein deel van wat er op de campus reilt en zeilt. Maar ze zijn zich wellicht nog veel minder bewust van wat er zich onder de kampus afspeelt. Diep onder het Oefenplein loopt namelijk een wirwar van gangen. Neen, geen verwarrende gedachtengangen van een geflipte moeialmedewerker maar gangen die de warmwaterleidingen en de elektriciteitskabels (van de technische dienst) herbergen, gangen die het mogelijk maken om van gebouw F&G naar B&C te gaan zonder de Belgische regenbuien te moeten trotseren gangen die het kultuurkaffee verbinden met het gebouw M, gangen die een rektor in staat stellen een staking te breken. De Moeial ging dus ondergronds om even later aan de andere kant van de kampus terug op te duiken of dit toch trachtte te doen.

Alle gebouwen op het Oefenplein staan in verbinding met de betonnen mollepijpen via één of meerdere mangaten. Deze gaten zitten echter achter gesloten deuren. De relaties van het moeialteam zijn echter onbeperkt en na wat zoeken vonden we een hoog personeel die ons in alle illegaliteit wou rondleiden.

Vertrekpunt was binnenin gebouw Y'. Met een bijgevoelde sleutel en wat moeite werd de deur, waar achter zich de kleine ruimte (met daarin het mansgat dat naar de gangen voert) bevond, geopend. De "tocht naar het middelpunt van de aarde" kon beginnen. Eén voor één liet het gezelschap zich door het gat in de vloer zakken om via een ladder, zo'n vier meter onder de grond te belanden. Na het licht aangedaald te hebben konden we eindelijk zien waar we in verzeild waren: een lange, brede betonnen gang. Diegene die hier ooit de plannen voor getekend heeft had wellicht het idee er later een metrolijn in aan te leggen. De

gedachte is misschien niet zo slecht. De gangen zouden dan doorgetrokken kunnen worden tot aan de koten op de Nieuwelaan en alle studenten zouden konstant op en af kunnen rijden.

Ons eerste doel waren de gebouwen B&C. Enkele weken geleden, tijdens de rakettenakties had rektor Steenhout hier namelijk gepoogd om de staking te breken. Die dag waren al de buitendeuren van B&C met kettingen van binnenuit gesloten. De rektor slaagde er toch verscheidene maal in om, zonder dat de postende vredesmanifestanten maar een flauw benul hadden hoe hij het deed, steeds weer binnen te geraken om met een tang de kettingen door te knippen. Op weg naar B&C kruisten vele zijgangen ons pad. Verschillende keren kwamen we ook voorbij zware verwarmingsinstallaties met veel hendeltjes en kranen. Wie de Unief helemaal plat wil leggen hoeft beneden in de gangen alleen maar wat kranen toe te draaien of de elektriciteit afsluiten. Misschien een ideeetje voor een volgende staking

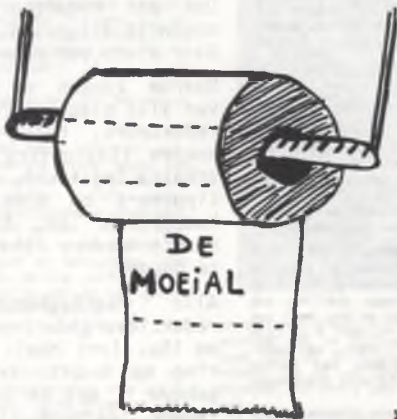
Onze grote gids, die wat paranoia is, vertelde ondertussen dat hij hier beneden alles in gereedheid heeft gebracht voor een langdurig verblijf ondergronds. Als binnenkort de Russen België zullen binnenvallen zal hij van daar zijn subversieve activiteiten ontplooiën.

Ondertussen waren we natuurlijk verdwaald. We zagen de bordjes die uitlegden onder welk gebouw we ons bevonden maar het lukte niet ergens naar de oppervlakte te komen. We zagen al in onze verbeelding hoe onze geraamtes pas over enkele jaren bovengedaald zouden worden door een ploeg van de technische dienst die daar toevallig voorbij kwam. Op dat moment herkende iemand van de groep het gat waarlangs we afgedaald waren. De beproeving was voorbij.

John C.

In de duistere spelonken ontdekten we twee fervente Moeialdepten...

SOR in Jette

Jette ligt aan het andere eind van de wereld. Het verbaast dan ook niemand dat als de Sociale Raad, eens per jaar één van haar maandelijkse vergaderingen op de kampus van het A.Z. houdt er niet bijster veel volk komt opdagen. Bovendien klonk de dagorde behoorlijk saai: bespreking van het activiteitenverslag van het gezondheidscentrum, van het activiteitenverslag van de sociale dienst, van het activiteitenverslag van het kultuurkaffee, enz... Activiteitenverslagen dus. Het klinkt allemaal oervervelend, en dat was het ook voor het grootste deel, maar toch zaten er een paar addertjes tussen de stapels papieren.

Door het eerste lentesonnetje verrast besliste de SOR maar meteen om buiten te vergaderen. Er hing een vakantiesfeertje dat jammer genoeg vlug verstoord werd door de directeur van het gezondheidscentrum Van Roy. Verleden jaar had de SOR geweigerd nog geld te geven aan het gezondheidscentrum zolang er geen behoorlijk verslag op tafel kwam. Die beslissing werd toen door de Raad van Beheer ongedaan gemaakt. Geen wonder dat Van Roy zich stevig in de schoenen voelde staan en dus dit jaar ook met een krakemikkig verslag op de proppen kwam. De SOR gaf echter een dikke onvoldoende en Van Roy kan zijn huiskwerk tegen volgende vergadering nog eens over maken. Met andere verslagen had de raad minder problemen. Ze werden stuk voor stuk goedgekeurd. Alleen omtrent het Kultuurcafé

rezen nog wat problemen. Niet dat het verslag slecht was, integendeel het werd unaniem goedgekeurd. Het probleem bij het Kultuurcafé zijn de jobstudenten. Sinds vorig jaar is het personeel namelijk gestegen en zijn de winsten gedaald. Volgens de SOR zou dit ondermeer liggen aan het tekort aan flexibiliteit van het personeel. Erwin De Clerck stelde dat jobstudenten kunnen opgevorderd worden om bij te springen. Rond dit voorstel werd nog niet gestemd, maar de tappers van het KK zouden binnenkort misschien enkele verrassingen te verwachten krijgen. Als laatste punt werden de verbouwwerken te Jette besproken. Hiervoor werd 1300000 F vastgelegd.

Sorge.

AGENDA UIT IN BRUSSEL

Woensdag 1 mei

Feest van de arbeid (voor iedereen die zich wat links voelt).

Zaterdag 4 mei

15u: Vredesfietsstocht in Maasmechelen (start Europaplein)

Maandag 6 mei

20u30: Algemene ledenvergadering Germania-Romania. Kampus kot 300

Woensdag 8 mei

13u: Algemene vergadering Perskring. Verkiezing nieuw bestuur.

Zaterdag 11 mei

Kongres Internationale van Oorlogstegenstanders (info: 02/640 19 98)

Zondag 12 mei

15u: Betoging tegen de Morele Herbewapening n.a.v. het pausbezoek. Afspraak Rogierplein "Geen Nieuwe Kruistocht!"

Woensdag 15 mei

16u30: POTTEN- en PANNENPROTEST doorheen Brussel. Org. VAKA-Brabant, samenkomst aan IPB, Guimardstr.1 (nabij wetstraat) Keukengerief meemen!

20u: T.D. Antverpia

De meeste aandacht gaat deze eerste helft van mei natuurlijk naar het kaaitheater. Omdat dit festival van Europees Niveau alweer voor de 5de keer doorgaat, omdat er 12 zeer interessante producties op het programma staan en omdat je op de korte periode van een 2-tal weken een goed inzicht en overzicht kan krijgen in wat nu eigenlijk bedoeld wordt met "hedendaags theater & moderne dans". En dan blijkt steeds weer dat dit geen vieze woorden hoeven te zijn. Bovendien worden aan de festivalgangers talloze mogelijkheden geboden om ook zelf actief te zijn: je kan deelnemen aan panel-

gesprekken, je kan heerlijk ontroerd of verschrikkelijk kwaad worden door de voorstellingen en je kan alle emotie afreageren tijdens de nachtdinamatie (lees: fuiven) in de Ancienne Belgique.

Het is natuurlijk moeilijk om hier een kort overzicht te geven van de producties, ik kan trouwens maar een tipje van de sluier oplichten, want de opening zal voor dit meisje hopelijk ook weer groot zijn.

Jan Fabre

dus. Iedereen heeft al wel van hem gehoord in een steeds zeer gevoelsgeladen context. Want men wordt overdunderd door zijn zeer originele aanpak en dan gaan de kritieken van laaiend enthousiast tot met de grond gelijkmakend.

En dat is precies wat Fabre wil: het publiek emoties schoppen. Dat kan ver gaan, zoals b.v. in Leuven, waar hij het publiek liet spelen, en op de scène niets meer te zien was dan een doek waarachter de spelers kritieken voorlezen. Dit was precies een jaar na de première van "Het is Theater zoals te verwachten en te voorzien was", op het Kaaitheater van '83. Inderdaad, de productie die 8 uur duurde en zelden verveelde. (Buur!!!)

Ik behoort dus tot de categorie van fans, hoewel ik vrees dat hij dit woord haat. Niets mag een sleur worden, en dus houdt hij het, na de nieuwe productie "De macht der theaterlijke dwaasheden", een tijdje voor bekeken. Want de hypocrisie en gespeelde gevoeligheid van het theater hebben hem ertoe aangezet om deze creatie te maken. Mks geen gefantaseerd dus, alles echt, wanneer een acteur b.v. "moe" moet spelen, gaat hij eerst een half uurtje ter plaatse trappelen. In het barokke kader van de Muntschouwburg zie je de vereniging tussen opera, het sprookje "de nieuwe kleren van de keizer", de kunstgeschiedenis en de emotie voor de eerste keer in België voorgesteld. Het buitenland reageerde op zijn minst gezegd zeer positief.

Anne-Theresa De Keersmaker

is sinds de vorige uitgave van het Kaaitheater ook geen onbekende meer (cf. Rosas dans Rosas, Asch, Elena's Aria...). Het logische gevolg van een opmerkelijke benadering van moderne dans. Voor de laatste keer brengt ze samen met Michèle-Anne de Mey, "Fase, 4 bewegingen op muziek van Steve Reich". Of, leven op het lemmet, dansen op het scherp van de snee, een spel tussen aantrekken en afstoten, van een uiterste precisie en verfijning.

Michael Clark and Company

Pas 23, en hij staat aan de top van de Engelse dansscene, hij combineert de klassieke elementen uit zijn opleiding met post-moderne benaderingswijzen. Naar men mij zegt zeer de moeite, die wereldcreatie van "not HAIR"

Impact Theatre Company

speelt minder met woorden dan wel met muziek, bewegingen en beelden. Het decor is een waterbak, de thema's behoren zowel tot de klassieke oudheid als tot een hallucinante toekomst. In Groot-Brittannië werd "The Carrier Frequency" uitgeroepen tot "de meest radicale Britse productie van de jongste 10 jaar."

Rijnders & Zuidelijke toneel Globe

Een must voor iedere Letteren- en wetenschapper, ideaal om de formaliteiten in juni ook eens langs een andere kant te bekijken. Wolfson, een Jood uit New-York, noemt zichzelf een schizofrene talentstudent Zijn afkeer voor het Engels van zijn moeder zet hem er zelfs toe aan om "Le Schizo et Les Langues" te schrijven. Alsof dit nog niet voldoende was gaat hij ook nog twijfelen aan dit aardse tranendal. Maar je zou voor minder natuurlijk.

Pat van Hemelrijck

Wie "Echafaudages" van Radeis gezien heeft zal al eerder bereid zijn om de nieuwe productie van Pat van Hemelrijck te komen bekijken. Ook nu weer worden de meest allerdaagse objecten op een intrigerende manier tot leven geroepen. Men zou het stuk beter kunnen definiëren als "een wandeling door een toertuin" of "terracotta- of het leven der dode dingen".

Marc Vanrunxt

is nog steeds op zoek naar de mogelijkheden en beperkingen van het menselijk lichaam. Zijn samenwerking met Jan Fabre was dan ook wat logisch. Op Kaaitheater brengt hij "Hyena".

Peter Oskarson & Folkteatern I Gävleborg

is ontstaan uit een diepe onvrede met het theater in Zweden. Ze brengen Ett Drömspell, van Strindberg, een stuk repertoiretheater, wat echter net zoals hun andere bewerkingen (van o.a. Tsjechov) voor verrassingen kan zorgen. Ze brengen ook een productie voor kinderen, eveneens gebaseerd op Strindbergs stuk, maar met meer aandacht voor het feerieke, het fantastische.

Jean-Claude Gallotta & Groupe Emile Dubois.

Een massa die zich richt tot 1 individu een danswereld waarin plezier, poëzie en "zich baseren op de andere" centraal staan

Albert Vidal

Een kunstenaar-doet-al die zijn huis optrekt in het hartje van de stad (Grote Markt) en die je naar hartelust kan bespieden.

George Coates performance works

Een hallucinante, hyper-surrealistische droom. De toeschouwer overdondert door speciale effecten en onverwachte combinaties.

Steve Paxton

Bracht met Bound één van de meest besproken producties van Kaaitheater '83, met weer de meest uiteenlopende reacties op zijn werk. De invloed van M. Cunningham heeft hij heel eigenzinnig van zich afgescheid en hij is nog steeds op zoek naar nieuwe uitdrukkingen en presentaties. Een ideaal danser om te zien evolueren.

Ook andere gezelschappen brengen producties in het kader van Kaaitheater '85, een off-Kaaitheater als het ware.

Doktor Faustus, in de Muntschouwburg op 10 en 12 mei in een bewerking van Hugo Claus.

't Stuc brengt Verwanten/Les apparentés, een bewerking van Tsjechov's Iwanov, waarin de leegheid van het hedendaagse bestaan centraal staat.

Matriviata, een bewerking door Chris Yperman van Verdi's opera op 2-3-4- en 5 mei om 20u30 in het BKT, door Greta van Zangendonck.

Op 9-10-13 en 14 mei brengt Baron Grijs "De klassieke fout van Marc Goossens."

Brialmonttheater: "Waanzinnen" met Dries Wieme, op 3-4-8-9-10 en 11 mei. De traditie wil verder dat er nachtdinamatie is in de Ancienne Belgique. In tegenstelling wat hierboven vermeld is gaat er nog heel wat meer door dan alleen de fuiven: o.a. zijn er permanente tentoonstellingen, een café-chantant, een videoprogramma van Walter Verdin, Free-Jazz, Het Belgische Pianokwartet en Maximalist!

Op zaterdag 11 mei is er een gesprek tussen Gerard Jan Rijnders, Jan Fabre, Johan Thielemans en Peter Oskarson. aanvang: 10u.

De tickets kosten tussen 390 en 220fr. De kindervoorstelling kan je zien voor 80fr. Een nachtvoorstelling is bij te wonen voor 50fr. Er zijn abonnementen verkrijgbaar en er is GJP korting. Voor meer informatie kan je terecht bij Ancienne Belgique, Anspachlaan 114, tel. 512 59 84.

En als dat allemaal nog niet voldoende zou zijn:

Beursschouwburg

Een overzicht van Jan Fabre's vroeger werk op 2-3-4-6-7 en 8 mei (Video!!!) Op Zondag 5 mei is er in de Beurs een optreden van "Everything but the Girl". Info Tel: 513 82 90

Louis-Paul Boonkring

Op zaterdag 11 mei wordt De Zwarte Komedie naar Etterbeek gehaald door de LP Boonkring. In het stuk "Ik Heet Eric Satie zoals iedereen" staat de absurditeit en de individualiteit centraal. Want al was Satie een rare vogel, zijn bekwaamheid staat boven kijf. En de zwarte komedie is ook niet bepaald een berustend gezelschap. Of de combinatie lukt, valt af te wachten op de première lukt, valt op de première voor Brussel te bekijken. Info: 02/734 45 76

En de KVS moddert nog wat aan met het overjarige "Ik en Jij, hij en zij" Dat men zich aan het kaaitheater eens zou spiegelen, ja..... COOB

Gevaarlijk

De feministen klagen. Na enkele decennia strijd zijn de hoge maatschappelijke posten nog steeds in handen van de mannen. De Job van paus, koning of eerste minister, ze zijn vooralsnog bijna allemaal in handen van het mannelijke geslacht. Ontreding dus in de rangen van de Dolle Mina's. Vele vrouwen hebben dan ook hun emancipatorische ideeën in de kast opgeborgen en zijn terug gekeerd naar hun haard.

De V.U.B. is in het zelfde bedje ziek. Gebouw M, het brein van dit hele circus, is een vrije bastion van de mannelijke oligarchie. De enkele vrouwen die toch van de macht kunnen snoepen zijn witte raven in het kegelspel, de uitzonderingen die de regel bevestigen. En de feministen klagen.

De feministen klagen over de bibliotheek waar nog steeds meer boeken van mannelijke dan van vrouwelijke auteurs staan zodat de visie van de vrouw op de wereld bijna niet aan bod komt. De feministen klagen over de Raad van beheer waar meer mannen dan vrouwen in zetelen. Ze klagen over de Sociale Raad waar het net zo is. De mannen zijn overal in de meerderheid, behalve misschien achter de toog van het kafetaria en het restaurant.

Het feminisme heeft dus schijnbaar gefaald in haar opzet om verandering te brengen in onze patriarchale wereld. De oorzaak lijkt mij duidelijk. De vrouwenbeweging heeft zich blind gestaard op de top van de maatschappelijke ladder. Ze beoogde de baan van directeur-generaal, van minister,.... van rektor. Dat is gevaarlijk. De top moet zijn wortels hebben in een vaste basis. Anders creëer je niet meer dan een reus op lemen voeten. Het is waar de mannen hebben alle machtsposities in handen maar het is eveneens waar dat in de lagere en dus minder aantrekkelijke job-categorieën de mannen ook in de meerderheid zijn.

Op de V.U.B. hebben vrouwen op het vlak van beleidsvoering maar weinig inspraak maar hoe zit het in de lagere regionen. Een beweging die de wereld tracht te veranderen moet in alle sociale en maatschappelijke hoekjes infiltreren. Als je kijkt wat er zich onder het studentenpubliek afspeelt kom je tot niet steeds onverwachte vaststellingen. Vooreerst zijn alle studentenorganisaties chronisch onderbemant, jongeren hebben buiten hun studies nog maar weinig interessepunten. Een tweede vaststelling is dat de vrouwelijke inbreng tot deze organisaties erg beperkt is ook al zijn er binnen studentenorganisaties weinig barrières die hen zouden kunnen weerhouden.

Men zal terecht opmerken dat er op de kampus minder vrouwelijke dan mannelijke studenten rondlopen. Maar mits enige inspanning van de overgebleven feministen zou er binnen de studentenorganisaties vlog een man-vrouw evenwicht kunnen ontstaan. Hierdoor zou de basis waarop de mannenmaatschappij die de V.U.B. is zich steunt vlog schuren vertonen. Eenmaal dat de universiteiten voor het feminisme gevallen zijn zal de rest van de maatschappij niet lang standhouden. Inderdaad, het feminisme zou gevaarlijk kunnen zijn. Maar de feministen klagen. Gideon

Het Kultuurkaffee heeft wél een ploeg!

Natuurlijk boeren wij niet. Wij zoeken andere en betere. Kortom, wie wil voetballen (veldvoetbal) tegen de onoverwinnelijke dertien (met twee reserves)? De "cults" wachten "ults".

Kontaktadres: Kultuurkaffee. Wij zorgen voor de rest.

ZOEKERS

'DE MOEIAL' ZOEKT ...

Een gewone lezer kijkt in alle hoeken. Zo ook in De Moelial. Daar wordt duidelijk gemaakt wat een studentenblad zoal nodig heeft.

Ieder jaar verdwijnen immers mensen, al dan niet spoorloos, van onze kampusuniversiteit. Ook een redactie wordt alzo ongewild uitgedund. Daar dient een mouw aangepast!

Daarom zoeken we medewerkers van alle slag. Korrespondenten, redakteurs, fotografen, plakpoezen (lay-outers in het beschaafd Engels), verspreiders tipgevers en enkele zeldzame humoristen om tijdens het noeste werken "the mood" erin te houden.

Alle maandagavonden vinden redactievergaderingen plaats om 19u. (net zoals de vergadering op 8 okt. trouwens!) in gebouw Y met de bedoeling een tweede jaargang van De Moelial vol te maken.